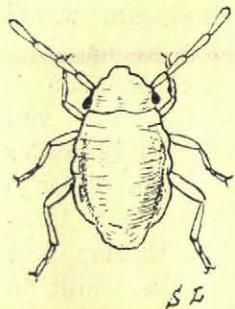

zelfde glazen kamertje zat en vaak over 't jonge gebroed heenliep. Later verspreidden zich de larfjes alle. Mijn pogingen om ze door middel van suikerwater verder op te fokken faalden en na nog eenige

dagen waren ze, helaas, den weg van alle stof gegaan evenals hun bedaaide moeder. Ze hebben echter niet tevergeefs geleefd en ik vertrouw, lezer, dat ge bij den naam „wants” geen „symptomen” van wantsengriezel meer zult vertoonen en zult bedenken dat er ook „beminnelijke” en merkwaardige diertjes bestaan die tot de orde der halfvleugeligen

behooren. Niet alleen zijn ze vaak merkwaardig om hunne levenswijze, maar ook mooie kleurtjes en vormen zijn in deze orde lang geen zeldzaamheid.

't Ware te wenschen dat ze een anderen naam droegen dan „halfvleugeligen” (een zeer oneigenlijken naam) en „Wantsen”; wie weet er een beteren? Hoe het verder met de larfjes had gegaan indien ze in leven waren gebleven?

Bij de wantsen (ik weet helaas nog geen beteren naam) vindt men niet de gewone gedaanteverwisseling van ei, larve, pop en volkomen insect, maar de larven worden allengs volwassen en krijgen pas na herhaaldelijke vervellingen vleugels, zoodoende lijken de larven veel op de volwassen insecten, behalve dat ze geen vleugels bezitten.

Nog één eigenaardigheid of onhebbelijkheid bezitten sommige leden der Hemiptera, ze maken zich namelijk aan „onwelriekende uitlatingen” schuldig, ook mijn logees. Maar slechts als men ze aanraakt, die stank is vermoedelijk een beschermingsmiddel en dus voor hen nuttig. Bovendien, er zijn wel meer dingen, die slechts te genieten zijn met den neus dicht, toch worden ze genoten, ja gegeten! En die „delicatessen” stinken, ook al worden ze niet aangeroerd. De voornoemde eigenaardigheid kan dus geen reden zijn, om van waarnemingen bij de wantsen af te zien, waarnemingen die stellig aardige dingen aan 't licht zullen brengen, want deze orde is een waar stiefkind der Natuur-liefhebbers.

En dat slechts door een naam!

S. LEEFMANS.

IETS OVER FOTOGRAFEEREN.

Herinnert ge u nog de eerste keer, dat ge een vogelnest vondt? Ik zal 't nooit vergeten.

't Was een zanglijster, natuurlijk had ik haast gezegd, want dat is wel 't meest voorkomende en in 't ooglopendste nest, dat ik ken. En toch altijd even mooi. Die vijf prachtig blauwe eitjes met zwarte stippen in 't mooi glad gepleisterde, van buiten vaak met mos bezette nest geven je altijd weer zoo'n heerlijk lente-idee, al slaat de sneeuw je nog in 't gezicht en zit je met plezier 's avonds achter de kachel te lezen. En als je dan een poosje later terug komt en je ziet die arme vogel, die in zijn hartje toch zoo rijk aan vreugd is, daar zoo getrouw op de eieren zitten, dan kan je 't niet over je verkrijgen, 't arme dier er af te jagen om eens te zien, hoe 't er mee staat. Als de jongen uitgekomen zijn, gaat het beter. Dan is 't nest af en toe verlaten en is 't een verbazend leuk gezicht bij elk geritsel, die bekjes te zien opengaan. Nog aardiger als de half-vlugge jongen voor 't eerst met moeder uitgaan. Maar daar kan de heer Thijssse u beter van vertellen.

Toen ik dan mijn eerste nest gevonden had, kwam de liefhebberij er al spoedig in. Geholpen door een paar vrienden vonden we aardig wat nesten en spoedig leerden we de vogels meteen ook kennen. Een paar lentes met genotvolle vogel-excursies gingen voorbij en al gauw kwam 't verlangen, er iets van te bewaren. Teekenen ging niet. Eieren uithalen mag niet, en een collectie gedroogde nesten is de grootst mogelijke bezoeking voor iemand, die gewoon is zijn kamer stofvrij te houden.

Ik toog dus op een morgen naar de buitenplaats van een mijner vrienden, gewapend met camera, statief, enz. Toen aan 't zoeken. 't Zonnetje scheen helder; 't was in den goeden tijd, 14 Mei 1905, en weldra kondigde een juichkreet van mijn vriend aan, dat er wat moois gevonden was. Een scholieksternest met twee eieren. Dadelijk werd natuurlijk een kiek genomen, terwijl de ouders met vreeselijk lawaai over ons hoofd en om ons heen vlogen.

Toen vlug verder. Er moest een zanglijster met jongen zitten in een hulstboschje. Reeds van verre zagen we, dat de oude vogel op zijn plaats was. Dadelijk zagen we ook dat de jongen al vrij groot moesten zijn. Vindt ge een zanglijster op eieren zitten, dan komen enkel de snavel en de staart boven 't nest uit, zoo diep is het. Deze echter zat er bijna bovenop. Langzaam en doodstil kwamen we nader. Hij of zij bleef zitten, 't groote oog voortdurend op ons gericht. Voorzichtig zette ik mijn camera op 't statief, want de donkere bladen van 't hulstboschje maakten een tijdopname noodzakelijk. Ze bleef zitten. Juist op een meter afstand

stelde ik in. Tik, de sluiters opende zich, tik nog eens, weg was de vogel, verschrikt door 't geluid van de dichtslaande klep. De foto was echter genomen.

Nu nog de jongen van af dezelfde plaats en daarna vlug weg, om ze niet te veel angst op 't lijf te jagen. Een eindje verder zat nog een koetennest met 8 eieren op een elzentronk boven 't water. Een prachtig gezicht. Weer deed de camera zijn werk. Ondertusschen was 't tijd om naar huis te gaan en dadelijk na 't eten toog ik aan 't ontwikkelen.

Bij 't vale donkere kamerlicht komen op 't witte plaatje al gauw een paar ronde dingen opduiken. De omtrek wordt al scherper begrensd, de spikkels op de oppervlakte werden zichtbaar en jawel hoor, daar liggen de scholekster-eieren vredig bijeen in 't kuiltje, want van een nest is eigenlijk geen sprake. Er naast weegbree, madeliefjes en.... mijn hoogst eigen schoenen. 't Mankeerde er nog maar aan, dat ik een gat in mijn kous had. Maar enfin. De kiek was scherp en met afsnijden nog te redden.

Maar verder ontwikkeld. 't Lijkt wel of mijn jongste zuster met een potlood zonder punt op die plaat bezig is geweest; zoolang ik in de donkere kamer ben, is er met geen mogelijkheid uit te maken of ik mijn fotografie van de lijster goed of wel op den kop voor me heb. Zoodra kom ik echter niet buiten of jawel hoor, daar zit hij, de kop een beetje schuin, met 't groote oog starend naar de nijdig uitzierende lens. Mooi scherp, aardig omlijst door de hulsttakken, die echter den voorgrond een beetje onscherp maken. Met de jongen is 't al even zoo zooals ge hierbij zien kunt. Stel u voor deze foto terug gebracht op 4×4 c.M. en dan een negatief. Verwondert het u dat ik ze in de donkere kamer niet vinden kon? Nu zult ge zeggen, waarom de vogel hier niet afgebeeld? Ja, de kritische blik van onzen redacteur den heer Thijssse, stelt nog andere eischen aan een goede fotografie dan een amateur-fotograaf aan zijn eersteling.

Nu 't koetennest nog. De foto kwam mooi op, maar.... wat is dat? Een breede witte band loopt dwars over 't nest en de eieren; ik schud mijn ontwikkelaar eens terdege, kijk of 't plaatje niet onderstboven ligt en vervloek reeds de fabrikant der platen, als plotseling de waarheid zich in al haar vreeselijkheid aan mij openbaart. 't Zonnetje had helder geschenen dien morgen en nu lag de schaduw van een elzenstammetje dwars over mijn mooie foto.

Maar daarom niet getreurd. Van de 4 foto's waren er twee geheel goed en, met schade en schande wordt men wijzer, wijs durf ik nog niet zeggen, want bij een mijner laatste foto's valt de schaduw van mijn hoofd weer net over den nestrand. Dat

zijn van die dingen, waar je eerst eens een paar maal in moet loopen, eer je er om denkt.

Niettegenstaande die duur gekochte lessen, een dubbeltje per plaat, heb ik echter al een paar aardige foto's opgedaan. Nog een goede heb ik verkregen en wel 't nest met eieren van den kluit, *Avocetta recurvirostra*, dat vlugge, wit met zwarte vogeltje, dat met zijn aardig opgebogen snaveltje en zijn mooi grijze pootjes de moerassen van ons dierbare Texel zoo verlevendigt. Interessant is de ligging der vier eieren, volgens onzen vriend Thijssse karakteristiek voor den kluit; zoo geheel anders als we 't van den kievit gewoon zijn, die altijd de punten der eieren naar binnen heeft liggen.

Nu ik zooveel plezier van 't fotografeeren beleef, wil ik echter de lezers der *Levende Natuur* ook eens voor 't zaakje opwarmen. Nu zijn er natuurlijk menschen, die zeggen: „Dat is allemaal mooi en wel, maar waar zou 't voor dienen. Steenhuyzen en Tepe hebben toch al zoowat alles gekiekt en zoo mooi kunnen wij het nog lang niet.” Dit laatste is nu wel waar, maar daarom hoeft ge toch niet te wachten tot de kunst u aanwaait. En dan 't eerste? 't Is waar ze hebben heel wat gefotografeerd, maar compleet is de collectie nog lang niet. Die menschen zijn immers niet volmaakt, om de doodeenvoudige reden dat ze niet alomtegenwoordig kunnen zijn. En daar zit hem nu de kneep. Daar kan iedereen aan mee helpen. Niemand kan beweren, dat er in de buurt van zijne woning niet wel eens iets voorvalt, dat de moeite waard zou zijn gefotografeerd te worden. Ieder vogelnest is immers zoo'n voorval. En wat het einddoel is? Wel, stel u voor, dat bijv. de Nederl. Natuurh. Vereeniging in handen had een volledige collectie fotografieën, of nog beter lantaarnplaatjes naar fotografieën, van alle in 't wild in Nederland levende zoogdieren, vogels, insecten, bloemen, enz. enz. Zou dat niet een doel zijn om al je vrije tijd aan te besteden? En weer kan ieder hier aan mede werken. Eén mensch staat hier voor een reuzentaak, maar vele handen kunnen 't werk gemakkelijk maken, vooral als 't zoo'n plezierig werk is. Ik geloof dat wanneer de Natuurh. Vereen., of eenig ander lichaam van dien aard, op zich zou willen nemen, een dergelijke verzameling aan te leggen, tegen vergoeding der onkosten, of desnoods iets meer, er weldra een collectie voorhanden zou zijn waar Nederland trotsch op kon wezen. Zou 't geen genot zijn hiertoe mede te werken?

Ik geloof, dat dit fotografeeren van voorwerpen in 't wild, iedereen die 't probeert, veel genot zal verschaffen. Mijns inziens zullen uwe wandelingen er vruchtbaarder door worden. Allereerst kijkt ge voortdurend scherp uit naar iets fotografeerbaars, en daardoor zult ge vele zaken opmerken die anders aan uw oog ontsnapt zouden zijn. Misschien ver-

andert ge zelfs uw geheele methode van waarnemen, evenals ik heb gedaan.

Ik onderscheid namelijk 2 categoriën van waarnemers. Laten we eerst eens met één van beide uitgaan. We zullen eens een wandeling maken en

Jonge Lijsters.

echt van de natuur genieten. We gaan naar een bekend mooi plekje, zoeken 't af, gewapend met kijker, plantenbus, vlindernet enz. en dan verder naar een plaats, waar weer een andere zeldzame plant bloeit, van daar naar de plaats waar verleden jaar die mooie zeldzame vogel broedde, enz. enz.

's Avonds stijf in de beenen, de oogen vermoeid door 't constant scherp zoeken en de afwisselingen van witte wegen, zacht groen, kale duinen of heide enz. Verder een bosje verwelkte planten, een hoopje kevers en vlinders onder in een flesch, maar een hoofd vol heerlijke herinneringen. Ge bemerkt natuurlijk allang dat ik overdrijf. Maar wil men afdeelingen maken, dan moet men ook uitersten teekenen.

Nu de 2e soort. De plantenbus, vlindernet, enz. hebben plaats gemaakt voor een aantekenboekje, schetsboek met een serie potlooden en soms een camera. De kijker is gebleven. Vooruit is bepaald waar we heen gaan; daar waar 't om dien tijd van 't jaar 't drukst is. We gaan zitten in een boschje, aan de rand van de

weide, op 't strand, echter altijd zoo, dat alleen de zon ons en wij alles kunnen zien. Nu maar stil zijn. Op onze komst zijn alle dieren, die er kans toe zagen gevlucht; maar al spoedig komt de merel weer dichterbij, de scholeksters en kievieten zwieren weer luid jubelend over het weiland, de konijntjes komen eens kijken en de insecten zetten zich neer op de bloemen vlak bij ons. Hoe stiller we zijn, des te levendiger wordt 't; af en toe wordt de ons omgevende dierenwereld weer even afgeschrikt door den knip van den sluiters, die een juist op 't nest gekomen vogel, of een vlak bij neergestreken vlinder op de plaat bant, of door 't geritsel der bladen van het aantekenboekje, waarin opgeteekend staat welke insecten de bloemen bezoeken, door 't schetsboek, waarin weergegeven is, hoe ze zich vasthouden en zoo meer. Voor den plantenliefhebber leveren grassen, mossoorten en dergelijk klein goed altijd weer nieuwe verrassingen op. Is de tijd van naar huis gekomen, dan laat onze buit in 't bosch geen leeg plaats achter; we zijn heerlijk verfrist en gesterkt door 't zonnetje en gaan weer met moed een week van hard werken tegemoet, vooral als dan nog eens een avond ontwikkeld, lantaarnplaatjes gemaakt en geprojecteerd kan worden.

Dit zijn nu de 2 uitersten. Natuurlijk is een middelmaat ook hier weer 't beste, maar ik geloof dat de meesten tot de eerste categorie overhellen. Ik voor mij voel veel voor de laatste; maar 's winters bijvoorbeeld, moet het er vrij wel aan gegeven worden een geheele middag stil te zitten loeren. Dan de wandelstaf maar opgepakt en ons warm geloopt van de eene boom met prachtige korstmossen naar de andere, hopen onderweg nog eens een zeldzame wintergast tegen te komen.

Eieren van de Kluit.

Maar ik begin, geloof ik, wat wij noemen te zwammen. Laten we tot de fotografie terugkeeren en onze uitrusting eens nagaan. Het eerste, wat hiertoe hoort, is wel een camera. Dit toestel moet als 't eenigszins kan op korten afstand bruikbaar zijn, want wie wilde een vlinder fotografeeren op 3 Meter afstand. 't Beste is dus een instel-camera die op elken willekeurigen afstand tusschen bijv. één en drie meter scherp gesteld kan worden en verder op oneindig scherp staat, dat is dus op alle afstanden gebruikt kan worden. Heeft iemand echter nu eenmaal zoo'n schietkast, die binnen drie meter geen scherp beeld geeft, dan kan hij toch nog voor het goede doel werkzaam zijn. Immers, maar zeer weinig vogels laten ons op drie meter naderen. Verder voor opnamen van dieren in beweging zijn die natuurlijk veel makkelijker als een camera, die eerst scherp gesteld moet worden. *Ook voor groepen planten, boomen en vormen van bodem zijn die toestellen zeer bruikbaar.

De afstand is altijd een ding waarmede een fotograaf veel te kampen heeft. Of men een eikenboom fotografeert op 100 of 125 meter afstand maakt niet veel uit, maar of men een vogelnest fotografeert op 50 c.M. of een meter afstand scheelt de helft in de grootte van het beeld. En wie heeft nu graag een foto van een fitis en een eendennest, waarop de eieren even groot zijn. Natuurlijk kan men niet alles op één afstand fotografeeren. Hebben we een kneutjesnest dat de plaat geheel vult, dan zijn van een eendennest op dien afstand slechts 2 of 3 eieren zichtbaar. Verder dient vaak de ééne foto om de eieren, de andere, om de ligging van 't nest weer te geven en uit den aard der zaak zal men dit niet van gelijken afstand nemen.

Hebben we echter nesten van vogels, die alle ongeveer even groot zijn, dan is 't mijns inziens van veel belang, dat de eieren en 't nest ook in proportionele grootte op de plaat gebracht worden. Dit wordt door zeer velen vergeten.

Ik maak mijn fotografieën altijd als 't eenigszins mogelijk is, juist op 50 c.M., 1 meter, 3 meter en verder. Ik krijg dan respectievelijk $\frac{3}{4}$ en $\frac{3}{8}$ der natuurlijke grootte en altijd kan ik aan de grootte der eieren zien, met wat formaat vogel ik ongeveer te doen heb. Verder geeft 't aardige resultaten voor iemand die studies wil maken over de groeisnelheid van jonge vogels, planten, enz.

Bij een goede camera hoort nu allereerst een statief. Ieder weet dat vogels vaak in donkere hoekjes nestelen, verder veel tusschen groen, enz. Vooral dat groen bakt menig een poets, omdat 't voor ons licht schijnend, toch weinig indruk op de fotografische plaat maakt. Orthochromatische platen veranderen wel veel, maar vaak is toch een tijdropname noodzakelijk. Ook wanneer een slag-

schaduw over uw onderwerp valt, zooals bij mijn koetennest, is 't zeer wenschelijk, door middel van een jas of zoo iets, 't geheele nest in de schaduw te zetten en dan een tijdropname te maken. Meteen kan dan met kleiner diaphragma gewerkt worden, wat scherpere beelden geeft.

Een niet te gering schatten voordeel bieden ook de antihallo platen, waardoor we geen last hebben dat van een spierwitte vogel, of van helder blauwe eitjes, de omtrekken onscherp worden door in 't glas der plaat weerkaatst licht.

Bij een tijdropname heeft de sluiters nog al eens iets in te brengen. Maakt deze veel geraas, dan doet dit dikwijls ons onderwerp de beenen oppakken en er van doorgaan.

Nog altijd echter zijt ge geen volmaakte natuur-fotograaf. Ge moet weten wat ge gefotografeerd hebt. Dus, noodig zijn boeken, een kijker en een vriend om ons een beetje op dreef te helpen. De boeken kunnen door 't hoofd of den vriend vervangen worden. Een kijker echter heeft zeer groote voordeelen. Ten 1ste toovert hij ons alles vlak voor den neus, 2e zie je alle kleuren veel beter doordat de overmaat van licht niet storend in 't oog werkt, ten 3e wordt je niet afgeleid door dingen die ergens anders gebeuren. En vaak is wel al onze aandacht er bij noodig om een van 't nest wippende vogel, een aan de overkant eener sloot zittende bloem of insect dadelijk bij zijn wetenschappelijke naam te kunnen pakken. Nu zal misschien één mijner lezers vragen wat toestel ik eigenlijk gebruik. Mijn uitrusting bestaat uit:

1ste een verascoop, zijnde een klein stereoscoop-toestelletje, formaat 4.5 bij 10.7 c.M., bevattende 12 platen, waarvan elke helft afzonderlijk gebruikt kan worden. Hiermee kan ik op een afstand van 2.75 meter tot oneindig ver scherp fotografeeren.

Daarbij komen echter lensjes die voor 't objectief gezet worden en 't mogelijk maken op afstanden van 45—55 en van 95—105 c.M. scherp te fotografeeren. Van de negatieven maak ik door contact-druk diapositief-afdrucken op glas, tegelijkertijd lantaarnplaatjes en vergrotingen, formaat 18×18 c.M., die, dank zij de uitstekende Zeiss-lenzen, nog volkomen scherp zijn.

2e. Een aluminium statief, hoog 1½ meter.

3e. Een Zeiss-triëder veldkijker. Vergr. 8 maal.

Dit alles is uitstekend in orde en vrijwel een ideale uitrusting. De kijker gaat in de ééne, de camera in de andere borstzak, 't statief dient zoo noodig als wandelstok en om 't spiegeltje aan vast te maken, waarmee ik in hoog gelegen nesten kijk.

Men kan 't echter met een minder kostbare uitrusting doen. Stereoscopisch fotografeeren is wel mooi, maar lantaarnplaatjes en vergrotingen zijn voldoende. Dit scheelt al vaak de helft in prijs.

Verder is iedere tooneelkijker al van veel waarde voor iemand, die op vogels uitgaat.

Nu ben ik echter zoowat uitgepraat. Gaarne zal ik indien ik iets vergeten mocht hebben, hier op eventueele vragen antwoorden, als die correspondentie mij tenminste niet al te tijdroovend wordt.

Verder hoop ik weldra blijken te zien, dat mijn goed gemeente raad is opgevolgd en velen naar de camera hebben gegrepen om ons land 't eerste te doen zijn, dat een complete collectie fotografien van zijn flora en fauna bezit.

W. G. N. VAN DER SLEEN.

Haarlem, Ged. Oude Gracht 47.

PADDESTOELLEN.

Mijnheer de Redacteur!

Er is een belangrijke plantengroep, die nog zeer zelden in uw blad besproken is. Ik bedoel de paddestoelen. Geen mooie naam, maar ze hebben dien nu eenmaal en zij zijn er niet beter of slechter om. Er zijn vele soorten.

In de flora van Destreé staan:

Agaricaceeën of Plaatzwammen . . .	610	soorten.
Polyporaceeën of Buiszwammen . . .	145	"
Hydnaceeën of Stekelzwammen . . .	42	"
Thelephoraceeën of Houtzwammen . .	56	"
Clavariaceeën of Knotszwammen . . .	45	"
Tremellaceeën of Trilzwammen . . .	24	"

Buikzwammen:

Phallaceeën of Stinkzwammen . . .	3	"
Nidulariaceeën of Nestzwammen . . .	6	"
Lycoperdaceeën of Stuifzwammen . .	30	"
Hymenogastreaeën of Schijntruffels .	2	"

Samen . . 963 soorten.

Voorwaar een groot getal, waarvan meerdere soorten door mooien vorm en kleur, door interessanten bouw en biologische merkwaardigheden de aandacht der Levende Natuur-lezers zouden kunnen trekken. Daarom vind ik het jammer, dat er nog zoo weinig wordt op attent gemaakt.

Het volgende opstel moet als een stoot beschouwd worden om den wagen aan het rollen te brengen. Ik zou zoo graag zien, dat de paddestoel-kenners eens loskwamen en hun licht lieten schijnen; — dat zij eens een lijstje van soorten inzonden en mededeelden, of zij niet genegen zijn enkele soorten te ruilen.

Zoo kan ik o. a. de volgende soorten voor Twenthe mededeelen: *Phallus impudicus* en *Mutinus* of

Phallus caninus, *Helvella crispa*, *Calocera viscosa*, *Sparassis crispa*, *Nyctalis asterophora*, *Coprinus porcellanus*, *Stropharia aeruginosa*, *Gomphidius glutinosus*, *Clavaria aurea* en *ligula*, *Paxillus involutus* en *P. atrotomentosus*.

Wie geeft er meer?

Het determineren van Paddestoelen.

Ditmaal zou ik wel eens van de gewone manier van doen willen afwijken en de rollen omkeeren. Ik heb namelijk nu weinig te vertellen maar veel te vragen en zou mij daarom door de lezers en lezeressen van De Levende Natuur eens gaarne laten inlichten.

Je moet weten, dat ik al de derde Herfst bezig ben met het determineren van paddestoelen en er nog niet mee klaar kan komen. Dat is in hooge mate verdrietig. Ik kan er een uur mee bezig zijn, met één soort, er een viertal boeken over naslaan en nog kan ik niet te weten komen, waar zijn plaats is in het wetenschappelijk systeem. En zoo heb ik er telkens en telkens.

Waar mag dat wel aan liggen?

Aan de paddestoelen?

Aan mij zelf?

Aan de boeken, speciaal flora's?

Ik zal u nog eenige dingen zeggen, opdat gij des te makkelijker mijn vragen kunt beantwoorden. Er zijn zeker onder de Lezers en Lezeressen der L. N. die in hetzelfde geval verkeerden of — wat gelukkiger is — er in verkeerden hebben, deze kunnen mij ongetwijfeld helpen. De paddestoelen hebben, op het oog, dat is waar, veel overeenkomst, maar bij nauwkeuriger bezien vertoonen zij zooveel in het oog loopende verschillen, dat het mij best mogelijk is de soorten te onderscheiden en de verschilpunten zwart op wit aan te geven. Die verschillen zitten en in vorm en in kleur, in samenstelling en in bijzondere kenteekenen; zij zijn waar te nemen deels bij jeugdige deels bij oudere exemplaren. Ik zal er nu zoo ongeveer een zestig soorten kennen en 't geeft mij volstrekt geen moeite, ze zoo, aan den habitus zouden de plantkundigen zeggen, te onderscheiden, maar op 't oogenblik liggen er weer een paar groote soorten naast mij op tafel, de een met witte, de ander met bruine sporen, de eerste met een mooie vlakke blauwgrijze hoed, de tweede met een meer paraplu-vormig lederbruin hoofd. Het zijn flinke, welgedane exemplaren en nu ben ik er reeds een half uur mee bezig, maar verder dan tot *Clitocybe* en *Cortinarius* kan ik het niet brengen. En wie zegt mij nog, dat ik daar aan het rechte kantoor ben!?

Zou de schuld ook aan mij zelf liggen! Ik heb voor eenige jaren een 700 tal plantensoorten zelf